

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku K. Spółki Akcyjnej z siedzibą w T.
przy uczestnictwie P. K.
o wpis hipoteki przymusowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą z wymienionych przesłanek.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej zawierającej szczegółowe omówienie wątpliwości interpretacyjnych, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.).

W ocenie skarżącego w niniejszej sprawie zachodzi potrzeba wykładni art. 626⁸ § 2 k.p.c., a ściślej rzecz ujmując - zakresu kognicji sądu wieczystoksięgowego w sytuacji, w której składane są wnioski o wpis hipotek przymusowych na więcej niż jednej nieruchomości.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście wskazana przez skarżącego przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej rzeczywiście wystąpiła.

Zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego, określonej w art. 626⁸ § 2 k.p.c., był podejmowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie; wyjaśniono w nim, że powinna być ona rozumiana wąsko i ograniczać się do badania jedynie treści wniosku, treści i formy dołączonych do wniosku dokumentów oraz treści księgi wieczystej (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 września 2016 r., V CSK 81/16, nie publ.; z dnia 23 lutego 2017 r., V CSK 382/16, nie publ.; z dnia 30 czerwca 2016 r., I CSK 435/15, OSNC 2017, nr 4, poz. 47; z dnia 16 lutego 2012 r., IV CSK 265/11, nie publ.; z dnia 9 września 2016 r., V CSK 345/16, nie publ.). Nie ulega jednak wątpliwości, że sąd ten powinien jednocześnie przeciwdziałać dokonywaniu wpisów sprzecznych z prawem.

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., III CZP 86/15 (OSNC 2016, nr 7-8, poz. 81) wyjaśniono, że przepis art. 626⁸ § 2 k.p.c. nie wyłącza możliwości brania przez sąd pod uwagę przy rozstrzyganiu wniosku o wpis do księgi wieczystej okoliczność znanych mu urzędowo, w świetle których istnieje przeszkoda do dokonania żadanego wpisu (zob. również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2010 r., II CSK 661/09, OSNC 2011, nr 11, poz. 12).

Z uzasadnienie zaskarżonego postanowienia wynika, że do stanowiska tego nawiązał Sąd Okręgowy, oddalając apelację wnioskodawcy. Sąd ten wskazał wyraźnie, że przeszkodą do uwzględnienia wniosku o wpis hipoteki było niedokonanie przez wnioskodawcę - stosownie do art. 111¹ u.k.w.h. - repartycji zabezpieczenia. Ocena ta nie była wyrazem błędnej interpretacji art. 626⁸ § 2 k.p.c., odbiegającej od utrwalonego w orzecznictwie sposobu rozumienia tego przepisu. Nie zachodzi zatem wskazana w skardze kasacyjnej potrzeba dokonywania wykładni tego przepisu.

Z tych względów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).